

A M A G Y A R K Ö Z T Á R S A S Á G N E V É B E N !

A Szegedi Ítéltábla dr. Czirják László ügyvéd által képviselt **I.rendű felperes neve (címe)** felperesnek - dr. Zsíros Pál ügyvéd által képviselt **alperes neve (címe)** alperes ellen házastársi közös vagyon megosztása és közös tulajdon megszüntetése iránt indított perében a Csongrád Megyei Bíróság 2008. február hó 1. napján kelt 13.P.20.167/2007/34. számú ítélete ellen az alperes által 36. sorszám alatt, továbbá a felperes által jelen eljárásban 4. sorszám alatt előterjesztett csatlakozó fellebbezés folytán lefolytatott másodfokú eljárásban meghozta a következő

Í T É L E T E T :

Az elsőfokú bíróság ítéletének fellebbezett rendelkezéseit **részben megváltoztatja**, az alperes által fizetendő megváltási ár összegét 3.049.373 (Hárommillió-negyvenkilencezer-háromszázhetvenhárom) Ft-ra **felemeli**. Az alperes által a felperesnek fizetendő elsőfokú perköltség összegét 33.075 (Harmincháromezer-hetvenöt) Ft-ra **felemeli**. A felperes által az állam javára külön felhívásra fizetendő le nem rótt eljárási illeték összegét 297.000 (Kettőszázkilencvenhétezer) Ft-ra **leszállítja** és megállapítja, hogy további 183.000 (Egyszáznyolcvanháromezer) Ft összegű le nem rótt eljárási illeték marad az állam terhén.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét **helybenhagyja**.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az államnak külön felhívásra 127.300 (Egyszázhuszonhétezer-háromszáz) Ft le nem rótt fellebbezési eljárási illetéket, míg további 9.600 (Kilencezer-hatszáz) Ft le nem rótt fellebbezési eljárási illeték az állam terhén marad.

Az ítéltábla megállapítja, hogy a másodfokú perköltségeiket a felek maguk viselik.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

INDOKOLÁS:

A peres felek 1990. szeptember 1. napján kötöttek házasságot. Házasságukból két gyermek született. A gyermekek a házasság felbontásakor az alperesnél kerültek elhelyezésre. A peres felek egymás között 1/2-ed 1/2-ed arányú közös tulajdonát képezi az **1.sz.** ingatlan. A családi házas ingatlant a peres felek 1991. január 7. napján vásárolták meg 1.373.000 Ft-ért. A vételárból 200.000 Ft a két gyermek után járó szociálpolitikai kedvezmény megelőlegezéséből, 150.000 Ft vissza nem térítendő állami támogatásból került megfizetésre, valamint 300.000 Ft OTP kölcsönt is felvettek a felek. A vételár kiegyenlítéséhez rendelkezésükre állt 723.000 Ft készpénz, amelyből 600.000 Ft mind a felperes, mind az alperes szülei által a saját gyermekeik részére adott személyenkénti 300.000 Ft ajándékból, a fennmaradó 123.000 Ft pedig mindkét peres fél ifjúsági betétben tartott előtakarékosságából és a megtartott két lakodalomban kapott pénzből került kiegyenlítésre.

Az ingatlan a megvásárlásakor leromlott állapotú volt, azon a peres felek a beköltözésüket megelőzően jelentős mértékű értéknövelő beruházásokat tettek, amelynek finanszírozásához a fentebb részletezett megtakarításait használták fel. Az alperes szülei által finanszírozott faoszlopok és lécz felhasználásával az ingatlant körbekerítették, a garázsuk új tetőszerkezetet készítettek és az oldalfalak megemelését követően egy szint építettek. Az alperes szülei 65.000 Ft értékű faanyagot biztosítottak ajándékként ehhez a munkálathoz.

Az ingatlan 1991 májusában történő birtokba vételét követően a felperes értékesítette a különvagyont képező zártkerti ingatlant 60.000 Ft-ért. Többek között ennek az összegnek a felhasználásával történt meg az ingatlanra a gáz bevezetése, az utcán kialakított vezetékről, és a korábbi vegyes tüzelésű kazán gázkazánra történő kicserélése. Az értékesített zártkerti ingatlan egy részében a felperes a családja segítségével rózsát termesztést folytatott, amelyet a kert értékesítésével egyidejűleg adott el 53.000 Ft-ért.

Az életközösség megszakadását követően az alperes egyedül finanszírozta a csatornázás költségét, amely az ingatlan forgalmi értékét 100.000 Ft-tal növelte. Ugyancsak egyedül teljesített az ingatlant terhelő OTP hitelből 68.053 Ft-ot. Ezzel az ingatlan tehermentessé vált.

Az ingatlan jelenlegi beköltözhető forgalmi értéke - a csatornázásra visszavezethető forgalmi értéknövekedés nélkül - 9.250.000 Ft, lakott forgalmi értéke 4.625.000 Ft.

A felperes módosított keresetében kérte, hogy a bíróság állapítsa meg, hogy az alperessel közös tulajdonában álló **1.sz.** ingatlanban őt - különvagyoni hozzájárulására figyelemmel - 80/100-ad tulajdoni hányad illeti meg, ennek folytán az alperes tulajdoni hányada 20/100-ad tulajdoni illetőség. Az ily módon meghatározott tulajdoni hányadokra figyelemmel kérte a közös tulajdon akként történő megszüntetését, hogy a felperes tulajdoni hányadát a

bíróság 10.000.000 Ft-os forgalmi értéket alapul véve 8.000.000 Ft megváltási ár ellenében adja az alperes tulajdonába. Állította, hogy 300.000 Ft szüleitől származó különvagyonnal járult hozzá az ingatlan vételárához, ezen kívül a zártkerti ingatlan eladásából befolyt 60.000 Ft-ot, és a különvagyon szaporulataként jelentkező 53.000 Ft, rózsatövek eladási árát is az ingatlanra beruházásokra fordította, így az ingatlan-nyilvántartásba bejegyzett 50/100-ad tulajdoni illetőségen túl őt 30/100-ad többlet tulajdoni hányad is megilleti.

Az alperes azt nem ellenezte, hogy a bíróság a közös tulajdont szüntesse meg. Azt azonban vitatta, hogy az ingatlan-nyilvántartásba bejegyzett tulajdoni hányadoktól eltérő tulajdoni viszonyok megállapításának lenne helye. Hivatkozott arra, hogy a felperes és az alperes családja egyenlő - 300.000-300.000 Ft-os - különvagyonni hozzájárulást tett, részben az ingatlan vételárához, részben pedig az azon végzett értéknövelő beruházásokhoz. Javára kérte elszámolni az életközösség megszűnése után általa finanszírozott csatornázás költségét, melynek értéknövelő hatását a felperes által sem vitatottan 100.000 Ft-ban határozta meg, és kérte a hitel törlesztéseként általa kiegyenlített 68.053 Ft, kerekítve 70.000 Ft kötelmi igénye elszámolását is. Hivatkozott arra is, hogy az ingatlan bekerítéséhez a garázs és az ott létesített fából készített szín kivitelezéséhez a faanyagokat a szülei biztosították, ezt különvagyonni beruházásként kérte értékelni. Vitatta, hogy a felperes tulajdonában lévő zártkerti ingatlan 60.000 Ft-ért került volna eladásra a szerződésben rögzített 32.000 Ft-os vételárral szemben. Állította, hogy ezt az összeget a család gépjárművásárlásra fordította. A különvagyon szaporulataként jelentkező 53.000 Ft tekintetében állította, hogy az alperes is részt vett a kerti munkákban, így az közös jövedelemnek tekinthető. Kérte figyelembe venni a tulajdonközösség megszüntetésénél a lakottság forgalmi értékcsökkentő hatását. Azt vállalta, hogy 2.365.000 Ft megváltási ár ellenében a felperes tulajdoni hányadát magához váltja. Teljesítőképeségét igazolta.

Az elsőfokú bíróság ítéletével a peres felek közötti közös tulajdont megszüntette, a felperes tulajdonában álló 1/2-ed tulajdoni hányadot házastársi közös vagyon megosztása és közös tulajdon megszüntetése jogcímén, 3.013.000 Ft megváltási ár ellenében az alperes tulajdonába adta. Rendelkezett a földhivatal megkereséséről a tulajdonosváltás átjegyzése érdekében. Ezt meghaladóan a keresetet elutasította. A peresztességi-pernyertességi arányoknak megfelelően - az eljárás során biztosított költségkedvezményekre figyelemmel - döntött a le nem rótt eljárási illeték viseléséről. A PK. 10. számú állásfoglalás g./ pontjára figyelemmel - a készkiadásokat a felek között megosztotta, kötelezte az alperest a felperes által előlegezett költségekből 32.000 Ft megfizetésére és megállapította, hogy egyéb felmerült költségét mindenki maga viseli. A lefolytatott tanúbizonyítás eredményeként megállapította, hogy mind a felperes, mind az alperes családja 300.000-300.000 Ft-os különvagyonni juttatást adott a feleknek, amely szükséges is volt az ingatlan vételár készpénz hányadának kiegyenlítéséhez. A felperes keresetlevélben írt számításait nem fogadta el, mert annak kiindulópontja, a vételár meghatározása nem volt helytálló. Azt az alperes nem vitatta ugyan, hogy mindkét peres fél rendelkezett

ifjúsági takarékbetét megtakarítással, annak összegére azonban az időmúlásra is figyelemmel nyilatkozni nem tudott. Ilyenképpen a keresetlevélben írt 200.000-200.000 Ft-os elszámolást bizonyítottnak tekinteni nem lehet. Megállapította, hogy miután a felek

között az nem volt vitatott, hogy az ingatlan megvásárlását követően beruházásokat is végeztek, amelyhez ugyancsak készpénzt használtak fel, amelyhez az ingatlan megvásárlásakor rendelkezésükre álló megtakarításaik, valamint a lakodalom során kapott pénz maradványát használták fel a felek. Miután mind az alperes, mind a felperes részéről bizonyított volt 300.000-300.000 Ft-os különvagyoni hozzájárulás az ingatlan megvásárlásához, így nem látott lehetőséget ezen teljesítés felperes javára történő, tulajdoni hányadot növelő elszámolásra. A zártkert értékesítése tekintetében tanúvallomásra alapítottnan elfogadta, hogy az abból befolyó vételár 60.000 Ft volt, és ugyancsak tanúvallomások alapján az is megállapítható volt, hogy nem kizárható, hogy legalább részben ezen összeg felhasználásával került sor a köporozásra, újravakolásra és a gázbevezetési munkálatok elvégzésére. Miután azonban az alperes családja által biztosított 65.000 Ft értékű faanyagból is értéknövelő beruházások végzésére került sor, így a két különvagyoni hozzájárulás azonos voltára tekintettel ez sem alapoz meg a felperes javára többlet tulajdoni igényt, illetve elszámolási igényt. A rózsatövekkel kapcsolatosan megállapította, hogy közös vagyon a különvagyonnak az a haszna is, amely a házassági életközösség fennállása alatt keletkezett. Az alperes különvagyónaként elszámolni kért 100.000 Ft-os értéknövelő hatással járó csatornázási költséget az ingatlan forgalmi értékének meghatározásánál figyelmen kívül hagyta, és szakértői bizonyítás alapján állapította meg, hogy a csatornázásra visszavezethető forgalmi értéknövekedés nélkül az ingatlan beköltözhető forgalmi értéke 9.250.000 Ft-ra, míg lakott forgalmi értéke 4.625.000 Ft-ra tehető. A felperest tulajdoni hányada után ilyen összegű megváltási ár illetné meg, azonban miután az ingatlanban a peres felek közös kiskorú gyermekei is bennlaknak, ezen bennlakás felperesre eső értékcsökkentő hatását pedig Legfelsőbb Bírósági eseti döntésekre és családvédelmi szempontokra is hivatkozással 1.541.600 Ft-ra, azaz az 1/2-ed tulajdoni illetőség értékének 1/3-ad részére tette, így ezen értékcsökkenés mértéket levonva a felperesnek fizetendő megváltási ár 3.083.400 Ft lenne. Ebből az összegből a felperes által nem vitatott hiteltörlesztésből alperes által egyedül megfizetett 70.000 Ft-ot vont le, így megváltási árként 3.013.000 Ft-ot határozott meg.

Az ítélettel szemben a felperes terjesztett elő fellebbezést, melyben kérte az elsőfokú bíróság ítéletének részbeni megváltoztatását, az alperes további 2.165.000 Ft összegű megváltási ár fizetésére kötelezését. Állította, hogy az elsőfokú bíróság tévedett, amikor a 300.000 Ft-os felperesi különvagyoni beruházásokat nem számolta el, amely az akkori vételárhoz viszonyítottnan 21,8 %-os tulajdoni arányt tesz ki. Tévesen értékelte a felperes terhére az elsőfokú bíróság, hogy a felperes a keresetlevélben rosszul jelölte meg az ingatlan eredeti vételárát, és változatlanul állította, hogy a felperesi tényállításokra tekintettel nem volt szükség arra, hogy az alperes szülei 300.000 Ft-os segítséget nyújtsanak az ingatlan megvásárlásához. Miután a peres felek rendelkeztek 200. 000-200.000 Ft-os ifjúsági takarékbetétben lévő megtakarítással, így ennek felhasználása mellett nem kellett, hogy az alperes szülei is hozzájáruljanak az ingatlan megvásárlásához. A bíróság ítéletének 5. oldal

a bíróság a zártkerti ingatlan értékét 60.000 Ft-ban elfogadta, ugyanakkor a felperes javára 65.000 Ft-os értékemelkedést eredményező különvagyoni beruházás elszámolása teljesen figyelmen kívül maradt. A gyermekek bentlakásával kapcsolatosan vitatta annak forgalmi értékcsökkentő hatását, illetve annak a felperesi tulajdoni hányadra eső 1/3-ad arányú összecsökkentését. Kifejtette, hogy az értékcsökkentés alkalmazása a felperesre rendkívül méltánytalan, ezzel az alperes gyakorlatilag jogalap nélkül gazdagodik. A gyermekek életkorára figyelemmel nem zárható ki, hogy a jövőben a gyermekek úgy döntsének, hogy a felperes nevelésébe és gondozásába kerüljenek. Ez esetben szintén olyan helyzet állna elő, hogy az alperes ezáltal jogalap nélkül gazdagodna. Végül a lakottság vonatkozásában kérte figyelembe venni azt is, hogy második házasságában is már gyermeke született, így az elsőfokú bíróság által alkalmazott lakottsági levonás eredményeként a felperes öröksége csökken, ennek eredményeként harmadik gyermeke kisebb mértékben örökölné utána, ami egyenlőtlenséget eredményez. Állította továbbá, hogy tévedett az elsőfokú bíróság a fennálló hiteltartozás elszámolása körében is, ugyanis ha az alperes 70.000 Ft-ot megfizetett az OTP felé, úgy annak legfeljebb fele összege számolható el a felperes terhére. Kérte az elsőfokú bíróság ítéletének perköltségre vonatkozó rendelkezései megváltoztatását is, az alperes perköltségben történő marasztalását.

Az alperes csatlakozó fellebbezésében az elsőfokú ítélet perköltség viselésére vonatkozó rendelkezései megváltoztatását kérte. Vitatta a PK. 10. számú állásfoglalás g./ pontjának perbeli esetben való alkalmazhatóságát, figyelemmel arra, hogy a felperes irreálisan magas követelést érvényesített a peres eljárásban. Az elsőfokú eljárásra 200.000 Ft, a másodfokú eljárásra 100.000 Ft perköltség megállapítását kérte, valamint kérte azt is, hogy a bíróság mentesítse őt a 32.000 Ft összegű perköltség megfizetése alól is.

A felperes fellebbezésére tett ellenkérelmében az alperes az elsőfokú ítélet megfellebbezett rendelkezései helybenhagyását kérte. Arra hivatkozott, hogy a felperes jelen keresetindítását megelőzően sohasem vonta kétségbe az egyenlő arányú különvagyoni juttatásokat a két család részéről, e körben az elsőfokú ítélet ténymegállapításai megalapozottak. A lakottság értékcsökkentő hatása vonatkozásában is helyesen döntött az elsőfokú bíróság, a felperes második házasságából született gyermekére való hivatkozása teljes mértékben érthetetlen és jogilag elfogadhatatlan is.

A fellebbezés **csekély mértékben alapos**, a csatlakozó fellebbezés **alaptalan**.

Az elsőfokú bíróság a perben felmerült bizonyítékok helyes mérlegelésével jutott arra a következtetésre, hogy a peres felek saját megtakarításaik, a két lakodalomból befolyt pénz, valamint szülői juttatások felhasználásával vásárolták meg az **1.sz.** ingatlant és finanszírozták a beköltözést

megelőzően elvégzett értéknövelő beruházásokat. Helytállóan mutatott rá arra, hogy azt a felperesi tényállítást, hogy mindkét fél 200.000-200.000 Ft összegű ifjúsági takarékbetét megtakarítással rendelkezett, a per adatai egyértelműen nem támasztották alá, ugyanakkor az alperes azt nem vonta kétségbe, hogy a mindkét fél részéről meglévő megtakarítások felhasználásra kerültek az ingatlan megszerzéséhez, illetve a beruházások végzéséhez. Életszerű és okszerű az a mérlegelés, hogy ha az ingatlanon egyik fél által sem vitatottan nagymértékű beruházásokat kellett végezni még a beköltözést megelőzően,

úgy az ennek finanszírozásához szükséges összegeket, továbbá az ingatlan megvásárlásához nem vitatottan szükséges 723.000 Ft-os készpénzt a peres feleknek saját megtakarításaik és a lakodalomból befolyt pénz felhasználásán túlmenően a családi segítségből kellett finanszírozniuk. Így nem csupán az állapítható meg a tanúvallomásokból okszerűen következően, hogy az alperes családja is hozzájárult az ingatlan megvásárlásához, illetve az értéknövelő beruházások végzéséhez, hanem erre a szülői juttatásra szüksége is volt a feleknek. Nem helytálló a fellebbezés azon hivatkozása sem, hogy az elsőfokú bíróság a 300.000 Ft-os, alperes által sem vitatott felperesi különvagyoni hozzájárulást a bíróság ne értékelte volna. Valójában az elsőfokú bíróság mind a felperes, mind az alperes oldalán megállapított ilyen mértékű különvagyon felhasználását, ami azt eredményezte, hogy az ingatlan-nyilvántartásba bejegyzett 1/2-ed 1/2-ed tulajdoni illetőségtől való eltérést ezen hozzájárulások semmiképpen sem indokolták.

Alaptalan és valószínűleg az elsőfokú ítélet téves értelmezéséből következik a felperesi fellebbezés 60.000, illetve 65.000 Ft különvagyoni beruházás elszámolására vonatkozó tényállítása. Valójában ugyanis az elsőfokú bíróság a zártkerti ingatlan értékesítéséből származó 60.000 Ft-ot a felperes oldalán, míg az alperes szülei juttatásaként felhasznált faanyagot az alperes különvagyoni hozzájárulásaként számolta el, és a két összeg nagyságrendjének azonosságára figyelemmel mondta ki, hogy nincs indok ezen összegekre figyelemmel a felperes javára többlet tulajdoni hányad megállapítására. Mindebből következően 65.000 Ft-os különvagyoni hozzájárulás elszámolása az elsőfokú ítéletben nem a felperes, hanem az alperes javára történt meg, és az elsőfokú ítélet kellő indokát is adja annak, hogy ezen elszámolás milyen alperesi különvagyoni hozzájárulásra figyelemmel történt meg.

Alaptalan a fellebbezés arra történő hivatkozása is, hogy a peres felek közös kiskorú gyermekeinek bentlakására figyelemmel a felperes terhére a bentlakás értékcsökkentő tényezőként ne lenne értékelhető. Az elsőfokú bíróság e körben kifejtett indokolásával az ítéletábra teljes egészében egyetért, így döntően a Csjt. 77. § /1/ bekezdése figyelembe vételével, családvédelmi szempontokat is értékelve, megfelelő mérlegeléssel döntött az elsőfokú bíróság a gyermekek bentlakásának értékcsökkentő tényezőként történő figyelembevételéről, és a részleges lakottság alapján helytállóan határozta meg ennek forgalmi értékcsökkentő hatását.

Atekintetben nem helytálló az elsőfokú bíróság döntése, hogy az alperes által az életközösség megszakadása után egyedül teljesített 68.053 Ft-os OTP törlesztést a felperesnek fizetendő megváltási árból teljes egészében leszámította. Amennyiben

Pf.III.20.133/2008/5. szám

ugyanis a peres felek közös adóssága volt az OTP tartozás, úgy nyilvánvalóan az alperes csak az általa ténylegesen teljesített összeg 1/2-ed részének elszámolására jogosult kötelmi igényként. Etekintetben az ítéletábra az elsőfokú bíróság ítéletét részben megváltoztatta.

A fentiek alapján megállapítható, hogy az ingatlan forgalmi értéke 9.250.000 Ft, a felperes 1/2-ed tulajdoni hányadának értéke 4.625.000 Ft. A gyermekek bennlakásának forgalmi értékcsökkentő hatása 1.541.600 Ft-ban vehető figyelembe, így a felperesnek 3.083.400 Ft megváltási ár járna, ebből le kell vonni az alperes által egyedül törlesztett OTP tartozás fele részét, 34.027 Ft-ot, így az alperes által a felperesnek fizetendő megváltási ár összege 3.049.373 Ft. Az ítélet tábla a Pp. 253. § /2/ bekezdésére figyelemmel az elsőfokú bíróság ítéletének fellebbezett rendelkezéseit részben megváltoztatta és ezen összegre az alperes által fizetendő megváltási árat felemelte.

Az elsőfokú ítélet részbeni megváltoztatása folytán kismértékben módosultak a pervesztességi-pernyertességi arányok, ezért az ítélet tábla a Pp. 253. § /2/ és /3/ bekezdésére figyelemmel leszállította az illetékfeljegyzési jog kedvezményében részesült felperes által az állam javára külön felhívásra fizetendő le nem rótt eljárási illeték összegét, és felemelte - összegszerűen is megállapította - a személyes költségmentes alperes vonatkozásában az állam terhén maradó le nem rótt eljárási illeték összegét.

Alaptalannak ítélte a másodfokú bíróság az elsőfokú perköltség viselése vonatkozásában előterjesztett alperesi csatlakozó fellebbezést. Az elsőfokú bíróság helytállóan alkalmazta a PK. 10. számú állásfoglalás g./ pontjában írtakat, ugyanis a felperes nem irreálisan magas összegű követelést érvényesített a perben, és a peres felek perbeli magatartása sem indokolta a perköltség viselés ilyen perekben irányadó viselésének főszabályát kimondó rendelkezések alkalmazásának mellőzését. A PK. 10. számú állásfoglalás g./ pontjának az a rendelkezés felel meg, hogy a felek a felmerült költségek megosztása mellett az eljárás során felmerült egyéb költségeiket maguk viselik. Miután azonban a készkiadások megosztása tekintetében az elsőfokú ítélet kisebb korrekcióra szorult, a Pp. 253. § /2/ és /3/ bekezdésére figyelemmel tekintetben az ítélet tábla az elsőfokú bíróság ítéletét részben megváltoztatta, az alperes által fizetendő elsőfokú perköltség összegét 33.075 Ft-ra azért emelte fel, mert ténylegesen a felperes összesen 66.150 Ft összegű költséget előlegezett, illetve ilyen összeg előlegezésére köteles.

Az ítélet tábla az 1990. évi XCIII. törvény 74. § /3/ bekezdésére figyelemmel, a 6/1986. (VI. 26.) IM számú rendelet (Kmr.) 13. § /2/ bekezdése, valamint 15. § /1/ és /3/ bekezdése alapján kötelezte az illetékfeljegyzési jog kedvezményében részesült felperest - 98 %-os pervesztessége tekintettel a másodfokú eljárás során felmerült 129.900 Ft összegű le nem rótt eljárási illetékből 127.300 Ft összegű eljárási illeték megfizetésére, míg az ezt meghaladó 2.600 Ft összegű eljárási illeték, valamint az alaptalan csatlakozó fellebbezés 7.000 Ft-os illetékének viseléséről a személyes

- 8 -

költségmentes alperesre tekintettel a Kmr. 13. § /1/ bekezdése és 14. §-a alapján határozott. A másodfokú eljárás során is érvényesítette a bíróság a PK. 10. számú állásfoglalás g./ pontjában foglalt költségviselésre vonatkozó szabályokat, továbbá a Pp. 81. § /1/ bekezdésére is figyelemmel megállapította, hogy a fellebbezési eljárás során felmerült költségeiket a felek maguk viselik.

Szeged, 2008. június 9. napján

Dr. Kissné dr. Koch Ágnes sk.
a tanács elnöke

Dr. Simonné dr. Gombos Katalin sk.
előadó bíró

Dr. Kiss Gabriella sk.
táblabíró